

46a expedició: Atlas del Marroc

Cims aconseguits:	Toubkal	4.167 m
	Toubkal Oest	4.030 m
	Timesguida	4.089 m
	Ras	4.083 m

Dates: 1-12 juliol 2009

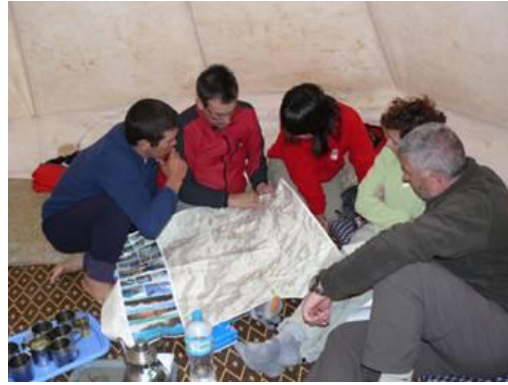
Participants (5): Alícia Domínguez, Joan Gassol, Encarna Hidalgo, Alba López, Antonio López.

Sortim de l'aeroport de Reus l'1 de juliol de bon matí, aterrem a Marràqueix 2 hores després i ens traslladem directament per carretera al poblet d'Imlil, a 1.740 m al mig de la serralada de l'Atlas. Fa fresca tot i que estem a ple estiu. Aquesta porta d'entrada al vèrtex del massís, punt de partida d'ascensions i caminades, està plena de turistes i muntanyencs que gaudeixen de l'entorn. Fem nit a l'alberg i a l'endemà agafem el camí muler que surt del poble i puja lentament fins el refugi Nelter o Toubkal. Ens acompanyen un guia i dos cuiners amb un parell de mules que duen els nostres equipatges.

Sortim entre els noguers i els petits horts que envolten el nucli i anem guanyant alçada, passant primer pel poble d'Around. A 2.350 m ens trobem el morabit de Sidi Chammharouch, lloc de pelegrinatge musulmà bastant concorregut. Uns quants parells de ziga-zagues ben fortes ens fan guanyar alçada i ens apropen al refugi a on arribem al cap de 6 hores de marxa.

El refugi Nelter o Toubkal, situat a 3.207 metres d'alçada, és un conjunt de 2 edificis de tamany considerable. Nosaltres pernoctem en tendes de campanya i fem els àpats en una tenda-jaima molt ben condicionada.

El dia 3 a les 6 del matí prenem el llarg i costerut senderó que puja entre el pedregam, directe fins el Tizi (coll) al SW del cim principal. La pujada la fem lentament per anar-nos adaptant a l'alçada. Trobem alguna congesta de neu. Després d'un breu descans, ja som a 4.000 metres, seguim la carena i arribem al cim principal del Jbel Toubkal, a 4.167, sostre de la serralada de l'Atlas i de tot el nord d'Àfrica. La temperatura és fresca i bufa el vent, anem ben tapats amb les jaquetes. Un discutible trípode metàl·lic assenyala el punt culminant. Tenim una esplèndida vista de tot el massís i dels cims que tenim previst fer l'endemà.

Després de les fotos, la celebració i d'un merescut descans, iniciem la baixada. Des del coll, abans de baixar, aprofitem per atansar-nos al proper cim del Toubkal Oest de 4.030 m. Ja de tornada, la baixada pel barranc principal es fa llarga i feixuga degut al gran tarteram de pedra solta.

A la nit ho celebrem al refugi amb sopar i cançons amb els guies i guardes, encara que anem a dormir d'hora ja que tenim més projectes en marxa.

El dissabte 4 de juliol remuntem la vall fins el Tizi n'Ouagane, on prenem una dreta canal descomposta que ens porta al plató del Timesguida. Per un suau pendent fem el cim, el segon de l'Atlas amb 4.089 m.

Davallem per fer el doble cim del Ras (cap, en llengua bereber) i amb una breu grimpada arribem al cim principal 4.083 m. La baixada la fem directament per l'aresta esquivant els dos gendarmes de 7-8 m per l'esquerra. Un parell d'hores després arribem al refugi on ho tornem a celebrar. Hem fet el què teníem previst i és hora de pensar en la tornada i el turisme.

L'endemà al matí tornem a Imlil per un altre camí, que passa per la bonica vall on hi ha el refugi Lepiney, gaudint de magnífiques vistes de pobles con Tizi Oussef. Després de 35 km i 12 hores de bonics paisatges, tornem a ser al punt de partida, l'alberg d'Imlil.

De tornada a Marraqueix visitem la famosa plaça de Djemaa-el-Fna, tan viva i colorista com sempre, un espectacle únic al món. L'endemà, amb un cotxe de lloguer, empenem el viatge turístic a les Muntanyes Roses de l'Anti-Atlas. Travessem la serralada pel coll Tizi n'Test a més de 2000 m d'alçada. Una revirada i esfereïdora carretera ens porta de baixada fins a Taroudannt, bonica ciutat emmurallada. Per carretera secundària anem a la preciosa vall de Ameln fins a Tafraute, situada al bell mig de les granítiques muntanyes roses, a tocar del desert. Aquestes muntanyes són el bastió de les tribus Chleuh que encara avui escapen al control governamental. L'endemà visitem les gorges de Aït Mansour, plenes de palmeres, que són la porta del desert que s'estén al sud de l'Anti-Atlas. El poblets van omplint la ruta sortint del no res enmig del desert. Els colors de les cases es confonen amb el color de les muntanyes i la terra. Únicament el verd dels palmerals trenca el contrast donant-li un color de somni.

El dia 9 seguim la ruta passant per la turística ciutat costanera d'Agadir fins la joia de la costa atlàntica marroquina, Essaouira, l'antiga Mogador, declarada patrimoni mundial per la seva bellesa. És una bonica ciutat emmurallada d'origen fenici, amb un petit port de pescadors ple de d'activitat. És un enclau batut constantment pels vents alisis i farcit de gavines. Després de la visita, la carretera ens torna de nou a Marràqueix on ens espera l'avió de tornada. Ha sigut una estada curta i ben aprofitada.

